

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 3To/145/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6119010697
Dátum vydania rozhodnutia: 04. 12. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Slavoj Sendecký
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6119010697.1

Uznesenie

Krajský súd Banská Bystrica, v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Slavoj Sendeckého a sudcov JUDr. Jozefa Ryanta a JUDr. Mária Šuleja, v trestnej veci obvineného C. M. pre prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., na neverejnom zasadnutí dňa 04. decembra 2019 prejednal sťažnosť okresného prokurátora proti uzneseniu Okresného súdu Banská Bystrica zo dňa 14. 10. 2019 sp. zn. 1T/67/2019, a takto

rozhodol:

Podľa § 193 ods. 1 písm. c) Tr. por. sťažnosť okresného prokurátora z a m i e t a.

odôvodnenie:

Uznesením Okresného súdu v Banskej Bystrici zo dňa 14. 10. 2019 sp. zn. 1T/67/2019 bolo podľa § 241 ods. 1 písm. c) Tr. por. v spojení s § 215 ods. 1 písm. b) Tr. por. zastavené trestné stíhanie obvineného C. M., nar. XX. XX. XXXX v U., trvale bytom U., R. XX, pre prečin porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák., ktorého sa mal dopustiť na tom skutkovom základe, že

ako jeden z konateľov spoločnosti WASTEPOWER spol. s r. o., so sídlom Banská Bystrica, Jegorovova 37, IČO : 48 163 368, zneužil svoje postavenie a z bankového účtu spoločnosti číslo IBAN : G vedenom v G. G., a. s., H., U. XX, vykonal v rôznych pobočkách G. G., a. s., na území G. M. nasledovné výbery finančných hotovostí:

- 08. 07. 2016 o 11.34 hod. sumu 200,- Eur na pobočke G. G., a. s. v U.,
- 13. 07. 2016 o 13.30 hod. sumu 100,- Eur na pobočke G. G., a. s. v U.,
- 22. 07. 2016 o 12. 28 hod. sumu 100,- Eur na pobočke G. G., a. s. v U.,
- 28. 07. 2016 o 10.35 hod. sumu 200,- Eur na pobočke G. G., a. s. v U.,
- 18. 08. 2016 o 14.41 hod. sumu 1.400,- Eur na pobočke G. G., a. s. v H.,
- 26. 08. 2016 o 09.49 hod. sumu 400,- Eur na pobočke G. G., a. s. v U.,
- 30. 08. 2016 o 11.01 hod. sumu 310,- Eur na pobočke G. G., a. s. v U.,
- 13. 09. 2016 o 09.02 hod. sumu 300,- Eur na pobočke G. G., a. s. v U.,
- 15. 09. 2016 o 18.40 hod. sumu 150,- Eur na pobočke G. G., a. s. v U.,
- 20. 09. 2016 o 10.32 hod. sumu 150,- Eur na pobočke G. G., a. s. v U.,
- 22. 09. 2016 o 19.52 hod. sumu 300,- Eur na pobočke G. G., a. s. v U.,
- 28. 09. 2016 o 15.39 hod. sumu 100,- Eur na pobočke G. G., a. s. v H. H.,
- 06. 10. 2016 o 15.01 hod. sumu 900,- Eur na pobočke G. G., a. s. v U.,

spolu v celkovej výške 4.810,- Eur, pričom vybraté finančné prostriedky nepoužil na chod spoločnosti ale ich použil pre svoje osobné potreby, čím týmto svojim konaním spôsobil spoločnosti WASTEPOWER spol. s r. o., škodu vo výške 4.810,- Eur, pretože tento skutok nie je trestným činom a nie je dôvod na postúpenie veci.

Proti prvostupňovému uzneseniu podal v zákonom stanovenej lehote sťažnosť okresný prokurátor. V písomných dôvodoch uviedol, že s rozhodnutím prvostupňového súdu sa nestotožňuje a s názorom, ktorý vyslovil okresný súd nesúhlasí. Zdôraznil, že konaním obvineného spoločnosti Wastepower spol., s. r. o., jednoznačne vznikla škoda vo výške 4.810,- Eur, pričom obvinený konal spôsobom,

ktorý odporoval jeho zákonným povinnostiam, a tiež aj povinnostiam uloženým zmluvou. Poukázal na ustanovenie § 135A ods.1 Obchodného zákonníka podľa ktorého konatelia sú povinní vykonávať svoju pôsobnosť s odbornou starostlivosťou a v súlade so záujmom ich spoločnosti a všetkých jej spoločníkov a sú povinní zaobstarať si a pri rozhodovaní zohľadniť všetky dostupné informácie týkajúce sa predmetu rozhodnutia, zachovávať mlčanlivosť o dôverných informáciách a skutočnostiach, ktorých prezradenie tretím osobám by mohlo spoločnosti spôsobiť škodu alebo ohroziť jej záujmy alebo záujmy jej spoločníkov a pri výkone svojej pôsobnosti nesmú uprednostňovať svoje záujmy, záujmy len niektorých spoločníkov alebo záujmy tretích osôb pred záujmami spoločnosti. Ďalej poukázal aj na § 135A ods. 4 prvej vety Obchodného zákonníka, podľa ktorého dohody medzi spoločnosťou a konateľom, ktoré vylučujú alebo obmedzujú zodpovednosť konateľa sú zakázané, spoločenská zmluva ani stanovky nemôžu obmedziť alebo vylúčiť zodpovednosť konateľa.

Zdôraznil, že zo spoločenskej zmluvy Wastepower spol. s r. o., zo dňa 02. 06. 2016 čl. 215-216 bodu 3, č. 1 vyplýva, že predmetom podnikania spoločnosti je kúpa tovaru za účelom jeho predaja konečnému spotrebiteľovi alebo iným prevádzkovateľom živnosti, sprostredkovateľská činnosť v oblasti služieb a obchodu a výroba a dodávka elektriny. Z bodu 10 č. 6 uvedenej zmluvy tiež vyplýva, že ostatné vzťahy neupravené v spoločenskej zmluve sa riadia ustanoveniami Obchodného zákonníka. Poznamenal, že výber a použitie finančných prostriedkov žiadnym spôsobom nesúviselo s týmto účelom. Zodpovednosť za škodu je v zmysle Obchodného zákonníka koncipovaná na základe objektívnej zodpovednosti konateľa, tzn. že pri porušení povinnosti konateľa sa nevyžaduje jeho zavinenie, teda ide o zodpovednosť konateľa za výsledok činnosti nie za činnosť samotnú. Obvinený nekonal v dobrej viere, pretože z ohľadom na všetky skutočnosti mohol vedieť rozpoznať, že dochádza k porušeniu záujmov spoločnosti, pritom obvinený ani nepoužil vybrané finančné prostriedky na chod spoločnosti, tieto použil v ich rozpore s uloženými povinnosťami a týmto konaním spôsobil škodu spoločnosti Wastepower spol. s r. o. Povinnosti v súvislosti s vedením účtovníctva, ktoré súd uviedol vo svojom rozhodnutí nič nemenia na skutočnosti, že tieto chýbajúce finančné prostriedky neboli použité na chod spoločnosti Wastepower spol. s r. o., a tiež neboli do majetku spoločnosti vrátené.

Na základe týchto skutočností podľa názoru okresného prokurátora sa obvinený dopustil žalovaného skutku a preto rozhodnutie prvostupňového súdu považuje za nesprávne.

Navrhol, aby odvolací súd podľa § 194 ods. 1 písm. b) Tr. por. zrušil napadnuté uznesenie a vec vrátil prvostupňovému súdu na ďalšie konanie.

Krajský súd v Banskej Bystrici v zmysle § 192 ods. 1 písm. a), b) Tr. por. preskúmal správnosť výrokov napadnutého uznesenia, proti ktorým sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce týmto výrokom. Týmto postupom zistil, že sťažnosť okresného prokurátora je prípustná, bola podaná oprávnenou osobou (§ 183 ods. 1, ods. 2; § 186 ods. 1 Tr. por.) aj v zákonnej lehote (§ 187 ods. 1 Tr. por.).

Na základe tohto postupu odvolací súd zistil, že sťažnosť okresného prokurátora nie je dôvodná.

Súd prvého stupňa, ktorý postupom podľa § 241 ods. 1 písm. c) Tr. por. s poukazom na ustanovenie § 215 ods. 1 písm. b) Tr. por. zastavil trestné stíhanie obvineného, rozhodnutie odôvodnil v podstate tým, že z obžaloby nie je zrejmé, akú konkrétnu povinnosť mal obvinený v skutkovej vete opísaným konaním porušiť a ani nie je zrejmé, akým konkrétnym všeobecne záväzným právnym predpisom bola obvinenému táto nekonkrétna povinnosť uložená, resp. z akého ustanovenia akej zmluvy mala obvinenému táto nekonkrétna povinnosť vyplývať, pričom zabezpečené dôkazy nepreukazujú, že obvinený konal tak, ako mu prokurátor v obžalobe dával za vinu. Poukázal na nezrovnalosti spojené so závermi znaleckého dokazovania V. G., tieto dôkazy nepreukazujú naplnenie objektívnej stránky prečinu porušovania povinnosti pri správe cudzieho majetku podľa § 237 ods. 1, ods. 2 písm. a) Tr. zák. a ani z týchto dôkazov nevyplýva naplnenie subjektívnej stránky uvedeného prečinu, pretože z výpovede obidvoch konateľov vyplynulo, že títo si na začiatku svojho podnikania zjavne nejasne a nedostatočne, najmä v ústnej forme dohodli podmienky, ktoré sa nestali súčasťou písomnej dohody, a tieto nejasnosti vniesli do ich zmluvného vzťahu veľké množstvo pochybností, ktoré sa pretavili aj do pochybností o úmysle obvineného konať porušujúci povinnosti pri správe cudzieho majetku. Taktiež prvostupňový súd poukázal aj na princíp „ultima ratio“ v danej trestnej veci.

S takto uvedenou argumentáciou okresného súdu sa odvolací súd plne stotožnil a keďže je presvedčivá, v podrobnostiach na ňu poukazuje.

Len pre doplnenie odvolací súd poznamenáva nasledovné:

V prvom rade treba zdôrazniť, že ak obžaloba vo svojom návrhu sa odvoláva aj na ustanovenia iného právneho predpisu, ktorý obvinený mal v súvislosti s protiprávnym konaním porušiť (nie len Trestný zákon), ide o takzvanú blanketovú normu, ktorej neaplikovateľnosť spochybňuje postavenie obvineného

pred súd, pretože neumožňuje mu uplatniť všetky práva súvisiace s právom na obhajobu a spravodlivý súdny proces.

K nenaplneniu subjektívnej stránky žalovaného prečinu odvolací súd poukazuje nie len na samotnú výpoveď poškodeného M. I. z obsahu ktorej okrem iného vyplýva, že obvinený mu mal niekoľko krát (počet neupresnil) telefonovať v súvislosti s výberom peňazí z účtu ku ktorému mali obaja konatelia (tak obvinený ako aj poškodený) voľný prístup, s čím on súhlasil a aj keď to podmienil ich vrátením, lehotu splatnosti nejako nekonkretizoval. Okrem toho z obsahu spisu nie je možné zistiť, z akého dôvodu, prečo a hlavne na aký účel bol predmetný účet zriadený a čo bolo možné z uvedeného účtu uhrádzať, o to viac, keď k tomuto účtu mali neobmedzený prístup obaja konatelia, resp. spoločníci. Ak peňažné sumy zo strany obvineného boli vyberané v rozpore s predmetom podnikania spoločnosti, v účtovníctve spoločnosti mal byť tento schodok premietnutý, a to už v roku 2016 a nie až v roku 2018, a to až na pokyn M. I..

V predmetnej veci odvolací súd skúmal či konaním obvineného, tvoriacim skutkovú vetu obžaloby boli naplnené všetky jeho formálne i materiálne znaky tak, ako to urobil súd prvého stupňa a priklonil sa k názoru, že nie. Tu odvolací súd poukazuje na ustanovenie § 8 Tr. zák. podľa ktorého trestný čin je protiprávny čin, ktorého znaky sú uvedené v tomto zákone, ak tento zákon neustanovuje inak.

Pojmom znaky uvedené v tomto zákone sa rozumejú znaky objektívnej a subjektívnej povahy, ktoré tvoria tzv. skutkovú podstatu trestného činu (súhrnných znakov, ktoré charakterizujú ľudské konanie a jeho následok ako trestný čin), pričom všetky sú rovnako nevyhnuté a rovnocenné. Z hľadiska obsahu každá skutková podstata trestného činu vyjadruje všetky podstatné znaky a črty nevyhnutné na posúdenie či konkrétne spáchaný skutok možno pokladať za trestný čin. Ide o súhrn znakov možných ľudských aktivít, ktorým splnením vzniká trestná spornosť. Znaky trestných činov uvedené v trestnom zákone vyjadrujú možnosť vzniku takto klasifikovaných skutkov (predvídanie možnosti vzniku), ako aj nevyhnutnosť podriaďiť ich pod príslušné skutkové podstaty trestných činov a použiť právne následky uvedené v Trestnom zákone. Súhrn skutkových znakov jednotlivých skutkových podstát trestných činov odráža konkrétny skutok kvantity a kvality. Trestná zodpovednosť vzniká na základe existencie spáchaného skutku, ktorý vykazuje znaky skutkovej podstaty trestného činu.

Okrem obligatórnych znakov skutkovej podstaty trestného činu, ktorými sú objekt (záujem, hodnota či spoločenský vzťah chránený trestným právom), objektívna stránka (konanie vrátane opomenutia, následok a príčinná súvislosť medzi konaním a následkom), subjekt (páchateľ) a subjektívna stránka (zavinenie, niekedy aj pohnútky, motív), sa na vyvodenie trestnej zodpovednosti pri prečine vyžaduje aj naplnenie tzv. materiálneho korektívu, ktorý je vyjadrený v ustanovení § 10 ods. 2 Tr. zák. Materiálny korektív predstavuje výnimku z formálneho chápania kategórie trestných činov. Jednou z podmienok, ktorá musí byť splnená na to, aby určité protiprávne konanie (skutok) mohlo byť kvalifikované ako konkrétny prečin, je v zmysle § 10 ods. 2 Tr. zák. aj pozitívny záver o tom, že závažnosť konania, ktoré inak z formálneho hľadiska naplnia znaky skutkovej podstaty nejakého prečinu je vyššia ako nepatrná. Stupeň závažnosti činu má zásadný význam pri rozhodnutí o základnej otázke trestného konania (otázke viny a trestu).

Kritériá, pomocou ktorých sa určuje závažnosť prečinu sa týkajú konania a následku a miery zavinenia v prípade pohnútky (tj. subjektívnej stránky) sú také rôzne a premenlivé, že pomocou nich možno v konkrétnom prípade dostatočne rozlíšiť stupeň závažnosti spáchaného prečinu, resp. činu vykazujúceho znaky prečinu. V prípade, že by závažnosť činu nedosahovala určitý minimálny stupeň nebezpečnosti činu pre spoločnosť, teda by bola nepatrná, u mladistvých malá (§ 93 ods. 2 Tr. zák.) nebolo by takéto konanie trestné, aj keď by inak napĺňalo formálne zákonné znaky trestného činu. Uvedený výklad je vyjadrením článkov 49-50 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, z ktorej vyplýva, že len zákon stanoví, ktoré konanie je trestným činom a o tom, že len súd rozhoduje o vine a treste za trestný čin.

Krajský súd sa stotožnil s názorom okresného súdu, že konanie obvineného nenapĺňa zákonné znaky prečinu s ohľadom na princíp „ultima ratio“, a teda vzhľadom na materiálne ponímanie trestného konania ako konania subsidiárneho, v tomto prípade obchodno-právneho tak, ako to podrobne rozviedol vo svojich úvahách. Teda možno potom súhlasiť s tvrdením okresného súdu, že medzi obvineným a poškodeným v súvislosti s podnikaním existovalo veľa nejasností, resp. pochybností a škoda ak nejaká spoločnosti vznikla, mala byť uplatňovaná v obchodno-právnom konaní.

Na základe týchto skutočností, ako aj tých, ktoré uviedol prvostupňový súd vo svojom rozhodnutí, odvolací súd sťažnosť okresného prokurátora, ako nedôvodnú zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu sťažnosť nie je prípustná.